

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень про практику Суду № 136

Грудень 2010

О'Донахю та інші проти Сполученого Королівства - 34848/07

(O'Donoghue and Others v. the United Kingdom)

Рішення 14.12.2010 [Секція IV]

Стаття 12

Шлюб

Вимога подання свідцтва про погодження для іммігрантів, які бажали вступити в шлюб в іншому обряді, ніж в англіканській церкві: *порушення*

Стаття 14

Дискримінація

Вимога подання свідцтва про погодження для іммігрантів, які бажали вступити в шлюб в іншому обряді, ніж у англіканській церкві: *порушення*

Факти – Відповідно до статті 19 Закону про притулок та імміграцію 2004 року, особи, які підлягають імміграційному контролю і бажать вступити в шлюб, але не бажать або не в змозі зробити це в англіканській церкві, повинні звернутися до Державного секретаря за дозволом у формі свідцтва про погодження, за який вони повинні заплатити мито. Не передбачалася можливість звільнення від цієї плати або зменшення її розміру, який на період, що стосувався обставин справи, становив 295 фунтів стерлінгів (приблизно 330 євро). У першій версії схеми, введеної в 2005 році, право на отримання свідцтва про погодження мали заявники, які одержали дозвіл на в'їзд або перебування в Сполученому Королівстві на строк більше шести місяців і мали принаймні три місяці до закінчення строку на момент подачі заяви. Згодом схема була двічі змінена з розширенням кола осіб, які мали право на отримання свідцтва: спершу за рахунок осіб, які отримали недостатній дозвіл на в'їзд або перебування, а потім на осіб, які не мали дозволу на в'їзд або

перебування. Відповідно до нових другої і третьої версій схеми заявникам можна було запропонувати подати інформацію для підтвердження справжності шлюбу.

Другий заявник, громадянин Нігерії, прибув до Північної Ірландії в 2004 році, де він зустрів другу заявницю, якій він зробив пропозицію у травні 2006 року. Пара не збиралася брати шлюб в англіканській церкві, так як вони були практикуючими католиками, до того ж в Північній Ірландії англіканська церква не діє. Тому, їм необхідне було свідоцтво про погодження. Однак, другий заявник, як особа, яка шукала притулок, не мав права на звернення за свідоцтвом до вступу в дію третьої версії схеми в червні 2007 року. У липні 2007 року перший і другий заявники подали заяву на отримання свідоцтва і просили про звільнення від сплати мита на тій підставі, що перша заявниця залежала від державної допомоги, а другому заявникові не було дозволено працювати відповідно до умов його тимчасового дозволу на перебування в Сполученому Королівстві. Однак їх заяву було відхилено за несплату мита. У кінцевому рахунку, свідоцтво про погодження було їм видане в липні 2008 року після того, як вони спромоглися зібрати необхідну суму при допомозі друзів.

Право – Стаття 12: Хоча по своїй суті вимога про звернення осіб, які підлягали імміграційному контролю, за свідоцтвом про погодження для отримання дозволу вступити в шлюб у Сполученому Королівстві не була по своїй суті неприйнятною, вона викликала стурбованість по ряду причин.

По-перше, рішення про надання або не надання свідоцтва про погодження не ґрунтувалося виключно на справжності передбачуваного шлюбу. Перший варіант схеми не передбачав проведення розслідування цього питання, так як рішення про надання або не надання свідоцтва ґрунтувалося виключно на тому, чи заявник мав достатнє право на перебування. Друга і третя версії передбачали, що особам з недостатнім або недійсним дозволом на перебування могло бути запропоновано подати інформацію про справжність їх відносин. На противагу цьому, в рамках усіх трьох версій схеми заявники з «достатнім» дозволом на перебування мали право на свідоцтво про погодження без всякої видимої вимоги про подання інформації про справжність майбутнього шлюбу.

По-друге, перша і друга версії схеми встановлювали повну заборону на реалізацію права на шлюб всім особам певної категорії – іноземним громадянам з недостатнім дозволом на перебування або без дозволу, незалежно від того, чи був передбачуваний шлюб за розрахунком, чи ні. Відсутнє було будь-яке виправдання для встановлення повної заборони на здійснення особам, які входили до цих категорій, їх права на шлюб. Навіть якщо б були докази (які однак не були представлені), які б дозволяли припускати, що такі особи більше схильні вступати в шлюби з розрахунку, повна заборона без спроби перевірити справжність майбутніх шлюбів, обмежувала право на шлюб до такої степені, що сама його суть була зневажена. Існування виключень за сімейними обставинами не змінило позицію, оскільки вони повністю залежали від розсуду Державного секретаря.

По-третє, закріплення розміру мита на рівні, недоступному для нужденного заявника, могло призвести до зневажання суті права на шлюб. У зв'язку з тим, що багато осіб, що підлягають імміграційному контролю, не мали права працювати або відносилися до категорії малозабезпечених осіб, мито у розмірі 295 фунтів стерлінгів було достатньо високим, щоб обмежити право на шлюб. Положення не змінилося, навіть після введення у липні 2010 року системи

повернення мита нужденним заявникам, оскільки вимога внести плату все ще могла виступати вагомою перешкодою для вступу в шлюб.

В результаті, з травня 2006 року, коли заявники вперше прийняли рішення одружитися, до отримання ними свідоцтва про погодження в липні 2008 року, була обмежена сама суть права першого та другого заявників на шлюб, спочатку через другу версію схеми, яка не дозволяла другому заявнику отримати свідоцтво про погодження, а згодом через рівень мита, яке накладалося.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 14 у поєднанні зі статтею 12: Перша версія схеми була дискримінаційною за ознакою релігії. Другий заявник знаходився у відносно аналогічному становищі до становища особи, яка не мала дозволу на перебування, але мала бажання і здатність вступити в шлюб в англіканській церкві. У той час як така особа могла вступати в шлюб безперешкодно, другий заявник не бажав (по причині його релігійних переконань) і не мав змоги (по причині його проживання в Північній Ірландії) вступити в такий шлюб. Як наслідок, спочатку йому було заборонено вступати в шлюб взагалі в Сполученому Королівстві, а після зміни схеми, було дозволено вступати в шлюб тільки після подачі заяви про видачу свідоцтва про погодження і оплати значного мита. Таким чином, мало місце явне розходження в поводженні, яке не мало об'єктивного та розумного виправдання.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 14 у поєднанні зі статтею 9: Уряд визнав, що в результаті застосування режиму, який не поширювався на бажаючих вступити в шлюб в англіканській церкві, права першого і другого заявників, передбачені у статті 14 у взаємозв'язку зі статтею 9, були порушені.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 41: 8 500 євро спільно як компенсація за збитки нематеріального характеру і 295 фунтів стерлінгів як компенсація за збитки матеріального характеру.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any

responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)